

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν χεῖραν ὁμῶν ἐπιμελείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα εὐριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΑΒΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικὸς		Ἐξωτερικὸς		Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45	
Ἐτησίως	δρ. 16.—	Ἐτησίως	δρ. 20.—	Φύλλα προσημασμένων ἐκτὸν ἐπίσης λεπ. 10	
Ἐξαμήνως	» 8,50	Ἐξαμήνως	» 10,50	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Τριμηνίως	» 4,50	Τριμηνίως	» 5,50	Ὅδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειῶν	
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίως, ἡολόκληρον 4		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ἐτος 48ον.—Ἀριθ. 11	
Περίοδος Β'—Τόμος 28ος		Ἐν Ἀθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1921			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Δεύτερος χρότος ἀκολούθησε τὸν πρῶτο. Κι' ἄλλη ὁδὸς περιήυσε μ' ἕνα σφύριγμα φοβερό.

Κεραμίδια ἔπεσαν ἀπάνω στοὺς πληγωμένους, μαζὶ μὲ πέτρες κι' ἀσβέστες. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀριστερὸς τοῖχος ἀνοίξε, τρυπημένος ἀπὸ δύο βλήματα.

Οἱ Πρώσοι ξανάρχισαν τὴν ἐπίθεσιν. Κι' ἀμέσως ἀκούσθηκε τὸ κανόνι. Γιατὶ πρὶν ἐξαπολύσου τὸ πεζικὸ, θέλησαν νὰ διώξουν πρῶτα μὲ κανόνια τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὸ Κρουά-Ὠ-Μπουά.

Ὁ Γιάννης ὤρμησε ἔξω. Ἔγεινε μεγάλη ἀταξία, ἀλλὰ δὲν ἐδόξαζε πολὺ. Στὰ προστάγματα τῶν ἀξιωματικών, ὁ στρατὸς ἀνασχηματίσθηκε κι' ὁ στρατηγὸς Σαζὸ, ἔμπικρος κηρύλα, διεύθυνε τὴν ἀρμυά.

Δυστυχῶς, ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἰσχυρότερος καὶ πρῶτα οἱ προφυλακὲς ἀναγκάσθησαν νὰ υποχωρήσουν. Ἐπειτα ὁ στρατὸς ἔδωκε Ἀδύνατο πιά νὰ κρατηθῇ τὸ Κρουά-Ὠ-Μπουά. Καὶ δύο μόλις ὥρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν κατὰλήψή του, οἱ Γάλλοι υποχρεώθηκαν νὰ τὸ ἀφήσουν.

Μικροτά στὸ πλῆθος καὶ στὴν ὁρμή τῶν ἐχθρῶν, ὁ στρατηγὸς Σαζὸ δύο πράγματα εἶχε νὰ κάμῃ: ἢ νὰντισταθῇ ὡς νὰ χάρη καὶ τὸν τελευταῖο του στρατιώτη, ἢ νὰ υποχωρήσῃ μὲ τάξιν καὶ νὰ σταθῇ σὲ μέρος, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ περιμένῃ ἐνίσχυσιν.

Τὸ πρῶτο θὰ ἦταν ἥρωικό, θαυμάσιο, ἀλλὰ μάταιο. Ἡ Γαλλία εἶχε ἀναγκη ἀπὸ τὸ στρατεύμα ἐκεῖνο, ποὺ θὰ θυσιαζόταν εἰς αἰὶκα, χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα.

Κι' ὁ στρατηγὸς ἐπρότιμησε τὸ δεύτερο. Ἦταν καιρὸς, γιατί δὲν ἔμεινε πιά ἀνεκτός παρα ὁ δρόμος τοῦ Βουζιέρ. Λίγο ἀκόμα ἂν χρονοτριβοῦσαν στὸ Κρουά-Ὠ-Μπουά, οἱ Γάλλοι θὰ περικυκλωνόνταν. Κι' ὁ στρατηγὸς Σαζὸ ἐπρόσταζε γενικὴ υποχώρησιν, ποὺ ἔγεινε μὲ τάξιν καλὴ. Τὸ Ἐννατο σύνταγμα ἀποτελοῦσε τὴν

μὲς φθάστω τὸ γρηγορότερο. Ἐποχωροῦμε στὸ Βουζιέρ. Στείλω ἕναν ἀγγελιαφόρο στὸ Δυμουριέ, νὰ τὸν πληροφόρησῃ γιὰ τὴν υποχώρησιν.

— Στρατηγέ, ἀποκρίθηκε ὁ Βερναρδιέ, φοβῶμαι μήπως ὁ ἀγγελιαφόρος σας δὲν κατορθώσῃ, νὰ φθάσῃ στὸ στραταρχεῖο. Τὸ δάσος εἶναι πιασμένο ἀπὸ τοὺς Πρώσους ὀναγκασθῆ νὰ κάμῃ ἕνα πελώριο γύρο καὶ τότε τότε θὰ φθάσῃ; Ἐξω ἀπὸ τὸ δάσος προχωρεῖ τὸ ἐχθρὸν ἱππικὸν ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι κλεισμένοι.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Σαζὸ, πρέπει νὰ στείλωμε ἕνα χωρικό. Ἀναλαμβάνετε, Βερναρδιέ; Ὁρίστε τὸ ἔγγραφο γιὰ τὸν ἀρχιστράτηγο. Βασίζομαι σὲ σᾶς.

Κι' ὁ Σαζὸ χάθηκε μὲ καλὸ πασοῦ πρὸς τὰ δυτικὰ.

Ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης συλλογιόσθηκε:

«Νὰ στείλω χωρικό; . . . Πρῶτιμῶν νὰ στείλω ἕνα στρατιώτη μου μεταμφιεσμένο σὲ ξυλοκόπο. Ὁκ βρῆ ἄλλο τρόπο νὰ περάσῃ. Κι' ἡ δουλειά μας θὰ γίνῃ κι' ἂν ἀκόμα τὸ ἔγγραφο αὐτὸ καταστραφῇ στὸ δρόμο».

Γυρίζοντας τότε στοὺς δικούς του:

— Θέλω ἕναν ἄνθρωπο μὲ καλὴ θέλησιν! ἐφώνασε.

Πέντε ἔξην φωνᾶς ἀποκρίθησαν:

— Ἐγώ!

Ἄλλὰ μέσα ἔς αὐτὴν, ἀκούσθηκε κι' ἡ ψιλὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη Καρδινιάκου.

«Νὰ, συλλογιόσθηκε, ὁ Βερναρδιέ, τὸ παιδί θὰ κάνει καλύτερη δουλειά! Μ' ἂν ἔχανε τὸ δρόμο του; . . .»

Μπορῶ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ τέτοια ἀποστολή; . . .»

Σκέφθηκε, σκέφθηκε . . . καὶ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασίν του.

— Ἐλα δῶ, Γιάννη! ἐπρόσταξε. Ὁ μικρὸς βρῆκε ἀπὸ τὴν γραμμὴ τῶν τυμπανιστῶν κι' ἀκολούθησε τὸν συνταγματάρχη του.

«— Ἄ, ἔξ! δὲ θέλω χρήματα! . . .» (Σελ. 32, στ. β')

ὀπισθοφυλακή. Κι' εἶχε λάθει διαταγὴ νὰ υποστηρίξῃ τὴν υποχώρησιν, δηλαδὴ ν' ἀπασχολήσῃ λίγο τὸν ἐχθρὸν, γιὰ νὰ λάβουν καιρὸν τὰλλα σύνταγματα ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀνενόχλητα.

— Σταθῆτε καμμιὰ ὥρην, ἂν μπορέσετε, εἶπε ὁ στρατηγὸς Σαζὸ ἀπὸ συνταγματάρχη Βερναρδιέ ἔπειτα τρέξετε νὰ

Υστερ' από λίγα βήματα, εκατάτησαν.

— Άκουσέ με καλά, Γιάννη, του είπα. Θα μπορούσες να γυρίσεις στο Γκράν-Πρέ μονάχος σου;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα, αποκρίθηκε ο Γιάννης, αφού σκέφθηκε λίγο.

— Από πού θα περνάσεις;

— Ω, βλέπω καλά το δρόμο' τον αφήσαμε άριστερά. Άλλά για να φθάση κανείς στο Γκράν-Πρέ από δω που βρισκόμαστε, τ'α καλύτερο, τ'α συντομώτερο θάταν να ακολουθήση την άκροασιά από κεί.

Κι' ο Γιάννης έδειξε τ'α μέρος με τ'α χέρι του.

— Έχεις δίκη, είπε ο συνταγματάρχης Πάμ.

Εμπιστεύθηκε τότε τη διοίκηση του συντάγματος στον ταγματάρχη Λιντέιγ, που ήταν ο αρχαιότερος από τους δυο ταγματάρχες, πήρε το παιδί, πήγαν μακί στο Δημαρχείο κι' εκεί είπε να τ'α δώσουν μια φορεσιά χωριατόπαιδου.

Ήταν στο χωριό Λογκέ.

— Θα ξαναβρής τη στολή σου, όταν θα γυρίσης, είπε ο Βερναρδέ. κι' έλπικω πως αυτό δεν θάργηση. Τώρα άκουσέ με μ'έλη σου την προσοχή.

— Ξές άκούω! αποκρίθηκε σοβαρότατος ο Γιάννης.

— Να ένα έγγραφο, πολλό σπουδαίο... ένα γράμμα για τ'α στρατηγό Δυμουριέ... Σου τ'α παραδίδω. Θα π'ες μονάχος σου... δεν φοβάσαι; ...

— Ω, όχι!

— Θα φτάσης στο Γκράν-Πρέ και θα παραδώσης τ'ο γράμμα στον αρχιτατάργα.

— Ενώησα, συνταγματάρχα.

— Ο Δημαρχος θα σε βάλη στο δρόμο... Το Αυστριακό πεζικό μπορεί να μη βγήςε ακόμα στην πεδιάδα' ίσως όμως θάπαντήσης ίππεις. Δεν πρέπει να φοβηθής' θα περπατάς ήσυχα, άτάραχα, ας να ήσουν χωριατόπουλο απ' αυτά έδω τα μέρη, κι' όχι τυμπατιστής στο Ένωτο. Έτσι κανέναν δεν θα σε ύποπτευή. Είναι εμπιστευτική άποστολή αυτή που σου αναθέτω. Βασίζωμαι στη φρόνησή σου. Όπως ήπote, τ'ο γράμμα αυτό πρέπει να τ'ο δώσης στο στρατηγό Δυμουριέ και σε κανέναν άλλο. Άκουσ;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα.

— Πρίν ξεκινήσης, θα τ'α διαβάσης' κι' αν ίδης πως σε κυνηγούν, αν φοβηθής πως τ'ο γράμμα σου θα πάση στα χέρια του έχθρου, δεν έχεις παρά να τ'ο καταπιής σαν κορόμφλο. Ενώησης; ενώησης καλά;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα, ενώησα πολύ καλά.

Κι' ο Γιάννης διάβασε, γραμμένες βιαστικά από τ'ον στρατηγό Σαζό, αυτές τις λέξεις:

«Υστερ' από μία μεγάλη επιτυχία, βρέθηκα αναγκασμένος να ύποχωρήσω. Στην αρχή ενόμισα πως ο έχθρος δεν είχε κανόνια' μια ώρα όμως μετά την έπιθεση,

μου απέδειξε τ'ο έναντίο. Έκείνο τότε που φοβήθηκα, συνέβη: χωρισμένος από σας, ύποχωρήσα στο Βουζιέρ, για να πάω κατόπι στο Σάν. Ο Δυμουριέ κι' εγώ θα περιμένωμ' εκεί τις διαταγές σας. Ο Καλκραϊτ θα ένώθηκε με τόν Κλερραϊ, γιατί μου φαίνεται πως βλέπω μπροστά μας στολές πρωσικές.»

Υστερ' από μισή ώρα, ο Γιάννης Καρδινιάν, άποχωριζόμενος τον Δημαρχο που τον είχε συνοδεύσει για να τ'α δείξη τ'ο δρόμο. Ήταν ένας καλός άνθρωπος με σταχυιά μαλλιά, που έβλεπε με συγκίνηση ένα τόσο μικρό παιδί να έπιφορτίζε-ται με τόσο σπουδαία άποστολή. Γι' αυτό, άποχαιρειώνοντας τ'ο Γιάννη, τον έφίλησε και τ'ούβαλε τ'ο χέρι έν' ασχημένο τάλληρο. Άλλά στην έπαρση του νομίσματος, τ'ο παιδί έναντιόθηκε κι' είπε άποφασιστικά:

— Α, όχι. Κάνετε λάθος. Δε θέλω χρήματα!

— Γιατί, μικρέ μου; αποκρίθηκε ο καλός άνθρωπος ασotisμένος. Σου τ'ο δίνω έτσι, για να γλυκαίνεσαι κάπου-κάπου στο δρόμο... Δεν ήθελα να σε προσβάλω...

— Ω, δε ξέρω...

— Επειτα, οί φίλοι μας οι Πρωσσοί...

— Απίστε τους τους Πρωσσους και θα ίδου!... Πολύ γρήγορα θα τους κάμουμε να γυρίσουν στην πατρίδα τους!...

— Νομίζεις;... Έγώ τους φοβάμαι!... Είναι πολλοί και καλά όπλισμένοι.

— Και όμως θα νικηθούν! Θα ίδητε, θα ίδητε... Χαίρετα, πολλά Δημαρχε! Δεν έχω καιρό για χάρτιμο, αν θέλω να φθάσω πρίν νυκτός.

— Στο καλό, παιδί μου. Κι' αν κωμιά μέρα ξαναπεράσης από δω, έλα να κτυπήσης την πόρτα μου. Θα ζητήσης τ'ο σπίτι του μάρμπα-Μπατάιγ. Με πολύ μεγάλη μου χαρά θα σε ξαναιδώ. Γεια σου! καλή έπιτυχία!

Έτσι, στους ήρωικούς εκείνους χρό- νους, έδλεπε κανείς παιδιά να κινούν την έμπιστοσύνη των μεγάλων.

Ο Γιάννης όμως, αρνούμενος, με την τιμία του άκλόνητα, να δεχθί τ'ο τάλληρο του Δημαρχου, δεν ήξερε πως δεν έκανε άλλο, παρά νακολουθί τις άρχες της κυβερνήσεως και της κοινωνίας τού καιρού εκείνου. Το χρήμα δεν ήταν τότε ακόμα ο τύραννος τού κόσμου, όπως κα- τάντησε σήμερα, που οι άνθρωποι δεν κυνηγούν παρά την εύζωία, την πολυτέλεια, και που ο πόλεμος μία μέρα θα τους ξυ- πνήση από την άρρωστική νάρκη τους (*).

(* Ο λοχαγός Danrit έγραφε αυτό τ'ο 1898. Μετά είκοσι χρόνια έγινε ο μεγάλος πόλεμος που έπρασφενε. Είναι ζήτημα όμως αν ένύπνεσε τους ανθρώπους από την άρρω- στιακή νάρκη τους, αν έκάμε να καταργηθί ή τυρανία τού χρήματος και τ'ο τρελλά κινήγι της ευζωίας, για να ξυπνηθουν άνωτέρα ιδανικά. Πάλι, δεν μπορεί κανείς να πη, γιατί ακόμα δεν έφάνηκαν τάποσεισμάτα τού μεγάλου πο- λέμου. Ποιος ξέρει!... — Σ. τ. Μ.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΦΙΔΟΜΑΝΝΑΣ

(Παραμύθι)

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένα κα- λό παιδί που τονόσε τα ζωά. Μία μέρα αυτό το παιδί, καθώς πήγαίε στο σκο- λεϊό, άπάντησε κάμποσα άλλα παιδιά που ήθελαγ να ντίξουν ένα ποντίκι και τ'ους είπε:

— Νά, πάρτε μία δεκάρα, δώστε μου το και μόν το πνίγετε.

Και τ'ο τ'ο έδωκαν.

Άλλη μία μέρα, άπάντησε πάλι τα ίδια τα παιδιά που ήθελαγ να σκοτώσουν μία γάτα, κι' έδωσε πάλι μία δεκάρα και την εγλύτωσε. Κι' ύστερα μίαν άλλη φορά, γλύτωσε κι' ένα φιδί με τόν ίδιο τρόπο. Και τ'α κουβάλησε όλα σπίτι του: ποντι- κό, γάτα και φιδί. Κι' έφτιασε χαιριστή φωλιά για τ'ο καθένα και τ'α τάξε κάθε μέρα και τ'α προσέχε σαν και τί.

Πέρασαν μήνες' τ'ο φιδί π'ο ήτανε ένα τόσο δά μικρούτσικο φιδάκι όταν έδωσε τ'η δεκάρα και τ' άγόρασε, μεγάλωσε και γίνθηκε σωστός φιδάρος. Μία μέρα τ'ο λοι- πόν, εκεί που πήγαινε τ'ο παιδί να τ'ο βάλη φαί, τ'ο φιδί τ'ο λείε;

«Σου χριστώ τη ζωή μου και γι' αυτό θέλω να σου κάνω ένα καλό. Σήχω π'α με στη μάννα μου κι' όταν σου πη τί καλό θέλεις να σο κάνη, νάν της αης να σο δώση τ'ο δαχτυλίδι πουχει στο στόμα της. Τότες τ'ο παιδί, αφού παρακάλεσε πρ'ο- τ'α τ'η μάννα του να φροντίξη αυτή για τ'ο ποντίκι και για τ'η γάτα, όσο θα έ- λειπε κείνο, κίνησε μαζί με τ'ο φιδί. Περ- πάτησαν κι' εφθάσαν σε μία έρημιά, όπου ήταν ένα μοναχά δέντρο. Τότες τ'ο φιδί είπε στο παιδί ν' ανεβή πάνω σ' εκείνο τ'ο δέντρο και να μη φοβηθί καθόλου μ' ότι κι' αν βή. Αφού ανεβήκε τ'ο παιδί, τ'ο φιδί άρχισε να σφυρίξη και με τ'ο σφυρί- γμά του μαζεύτηκαν όλα τα φιδία τού κό- σμου, μαζί κι' η μάννα τού δικού μας, και χύμησαν όλα με μίξ στο δέντρο για να φάνε τ'ο παιδί. Τ'ο φιδί όμως τού παι- διού πρόφτασε και τ'ους είπε στη φιδίτι- κη γλώσσα, πως αυτό τ'ο παιδί, τ'ο έσωσε τη ζωή και πως τ'ο έφερε τώρα έπιτηδες εκεί για να τ'ο κάμη η μάννα του κα- νένα καλό.

Τότες η φιδομάννα ρώτησε τ'ο παιδί τί καλό θέλει να τ'ο κάνη και τ'ο άκρίστηε πως ε, τι κι' αν της πη, θα τ'ο τ'ο κάνη. Και τ'ο παιδί γούρψε τ'ο δαχτυλίδι που είχε στο στόμα της. Η φιδομάννα σαν να μόν τ'ο καλάκουσε αυτό τ'ο τραύμα.

Όμως, επειδή είχε άκριστη και δε μπορού- σε να κάμη αλλιώς, τ'ο τ'ο έδωσε και τ'ο είπε να τ'ο φυλάη πάντα μέσ' στο στόμα του κι' αν έχη ανάγκη από τίποτα, να τ'ο βγάλη από τ'ο στόμα και να σταυρώνη μ' αυτό τρεις φορές τ'η παλάμη του, ύστε- ρα να τ'ο βάλη πάλι στο στόμα του κι' ό, τι θέλει θα γίνεται άμέσως.

ήντρα της και ήθελε να τ'ο κάνη καλό. Γι' αυτό έρχισε να λήη στη βασιλοπούλα:

— Ο άντρας σου, για να μπορέση να κάμη μειαίς τέτοια καλάτια, η δράκος θάγει η κάποια κρυπή άλλη δύναμη έχει. Κι' αν τόν αγαπάς, πρέπει να κοιτάξης να μάθης που είναι κρυμμένη η δύναμή του, για να ξεέρης να την προσέχη, να μην την χάση καμιά φορά άξαφνα και γίνε- τε δυστυχισμένο.

Η καιμένη η βασιλοπούλα νόμισε πως άληθινα ο Άράπης αυτός φρόντιε για τ'ο καλό τους και τόν πίστρε και ρώτησε τόν άντρα της που έχει τη δύ- ναμή τού: κι' αυτός της είπε τότε ελε την ιστορία με τ'η φιδομάννα και τ'η έ- δεϊξε τ'ο δαχτυλίδι. Υστερα η βασιλο- πούλα είπε 'ς τόν Άράπη για τ'ο δαχτυ- λίδι κι' έκαίνος την παρακάλεσε:

— Δεν τ'ο παίρνεις λίγο να τ'ο ιδώ;

— Μπα, γιατί όχι, αφού μάς είσαι τόσο άφοσιμένος!

Και γελώντας η βασιλοπούλα η και- μένη και πήρε τ'ο δαχτυλίδι της φιδο- μάννας και τ'ο έδωσε 'ς τόν Άράπη. Κι' αυτός ο κακούργος μόλις τ'ο πήρε, τ'οβαλε 'ς τ'ο στόμα του, ύστερα σταύρωσε τ'η πα- λάμη του, τ'ο ξανάβαλε 'ς τ'ο στόμα και ζήτησε με τ'ο νού του να καταστραφούν άμέσως τα ύρατα καλάτια κι' η βασιλο- πούλα, μαζί μ' αυτόν, να βρεθούν άμέσως 'ς την Άραπία. Και με μίξ χάθηκαν τα καλάτια, η καιμένη βασιλοπούλα βρέ- θηκε 'ς την Άραπία, σιλάδα τού Άράπη, κι' ο άντρας της άπόμεινε μονάχος και φτωχός.

Είδε κι' ο βασιλις πως χάθηκαν με- μίξ τα καλάτια τού γαμπρού του, έμαθε πως χάθηκε κι' η κόρη του και θάρρεψε πως ο γαμπρός ήταν κανέναν κακός μάγος και τόν φοβέρισε πως αν σε τρεις μήνες δεν τ'ο φέρη πίσω την κόρη του, θα τόν κόψη ζωντανός.

(Έπεται τ'ο τέλος)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΔΑ

Κάτου από ψηλό μπαλκόνι, τ'η φωλιά του θεμελιώνει τ'ο γοργό τ'ο χελιδόνι.

Και τ'ο κορβί η κορασίδα:

«— Σαν άλλαχες την πατρίδα, με ποιά τάχατες έλιείδα.

Τόσο στέφια θεμελιώνει, γύρω, γύρω μου φτερόνε, μελωδίες και κωμωδίες;

— Μά τ'η χτίζουμε για χρόνια τ'η φωλιά τα χελιδόνια... Και σά λυκόσουνε τ'ο χιόνια.

Και ξαναγύρισω έδω, θα τ'η γλυκοκαλείω... που έτοιμη θα γάν τη δω.

Όποιος καλοθεμελιώσει, διπλούς κόπους θα γλυτώση και θα είρη, πως έχει γνώση!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

"SANS FAMILLE"

(Χαριζόμενο στον ήρωα του μυθιστορημάτος του Η.Μολιέ.)
"Ω! Ρεμής! Θα σ' αλάσσει!"
Πόσες φορές δὲν μουφίσε μαύρα δόκμα σὰ μάτια!

ΜΥΓΔΑΛΙΑ!

Νύφη ἀνθοστολισμένη τῶν Γεννημάτων,
ψηλά, λευκά καὶ πρόσβια γυμναγία,
μόνο τραπέζι του καὶ γλυκὸ καμάρι ἢ ὁμορφιά σου γέμω εἶναι χυμντή.

Τῆς ἀνθησίσ σου δὲ μπορεῖ τὴ χάρη σου,
ἢ ψόχα κι' ἢ βροχή ἢνά πάρα!
ἔχεις τὴν ὀψη λουλουδοπλασμένη καὶ πλοῦσια ἀπὸ τὴ φύση χαρισμαμένη.

Νάνδης μόνη σὺ μπορεῖς μέσ' αὐτὸ χερμαῖο,
ποῦ τάλια τ' ἀνθία τὰ ξεφυλλισμένα
τίς φρονεῖς ματιὰς οἴχονον σ' ἐσεῖνα.

Η ΕΡΩΔΙΑ

(Χαριζόμενο στον ἀγαπημένο μου φίλο Πίσις Πατάτς.)
Μία φορά, ἕνας ἀνθρώπος ὅλο παραπονιόταν πὸς ἦταν πολὺ δυστυχισμένος κι' εἶχε ὅλα τὰ κακὰ τῶν κόσμων.

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει.

Καὶ ἐκεῖ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 9 Φεβρουαρίου 1921.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Περπατοῦσα κάτω ἀπὸ μὲγάλα δέντρα. Ἦσαν ὁλομόραχη σὰ μάτια φορεμένη κι' ἐπῆμαινα σὺγά.
"Ακουγα μόνον καὶ κάποιον κάποιον μακρὸν φωνῆς πουλιάν, ἄλλες λιπτερεὲς κι' ἄλλες φωνδῆς. Σὲ κάθε βῆμά μου γεννιῶταν κι' ἕνας ἀλλόκοτος καὶ μονότονος κρότος ἦταν ἀπὸ τὰ ἐλαφροπατήματα ἕνα φύλλα τῶν δέντρων, πού ἢ γῆ ἦταν σκεπασμένη καὶ πού ἀπὸ μακρὸν φαινόταν σὰν ἕνα μὲγάλο χαλί κόνκινοῖσινο, πού εἶχε πολὺ πατιθὴ καὶ ἀρχιζε νὰ παλιώγη. Τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων στενοίταν ὀλόγημα καὶ μισὸ στροβίλον ἀπὸ τὸ κρού. Πικρὰ σύννεφα ἔτρεχαν στὸν οὐρανὸ καὶ σκέπαζαν τὸν ἥλιο. Κανένας δὲν περνοῦσαν, οὐτε φωνὴ ἀνθρώπινη ἀκούονταν, τίποτε, τίποτε ἐκτός ἀπὸ μιά παραφάνη μισοκόβλια πού ἐβγαίνε ἀπὸ τὴ βροχηνὴ γῆ... Ἐκεινὴ τὴ στιγμὴ τὸ Φθινόπωρο βασιλεῦς στὴ φύση καὶ στὴν ψυχὴ μου.

Καὶ ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὰς "Αθήνας" Ἐπιστολάς σου κ. Φαίδωνος; Μιά φορά, πού τὰς ἐστάμιστες, κόντεψε νὰ γίνῃ ἐπαναστάσις. Φαντάζομαι λοιπὸν μὲ πῶση χαρὰ θὰ ἴδῃτες ἄλλο σήμερα "Αθηναϊκὴ Ἐπιστολή" καὶ θάκοιτε πὸς ο. κ. Φαίδων ἔβρεγε καλὰ καὶ θὰ τὰς ἐθαλοκλήσῃ. ἂν ἐπιστομῶμε στὸ Θεό, τακτικά.
Μι τὴν εὐκαρία σου σὰς ἀναγγέλω ὅτι τυκαθῆκε κι' ἡ "Κοιμήτρια τοῦ Ἀριστοῦ". Ἔβλεπα ἕνα χαριτωμένο βιβλιαράκι, σὲ πολὺ καλὸ χαρτί, τυπωμένο στὸ καλλιτεχνικώτερον τυπογραφεῖο. Σήμερα ἄρα, θὰ τὸ λάβωμε ὅταν μου ἐστειλῶν τὰ χεῖρά σου. Ἄλλοι, πού περιμένα τὴν ἐκδοσὴ, ἀσπύσου. Τὸ βιβλιαράκι τυκαθῆκε σὲ τόσο λίγα ἀντίτυπα καὶ τὸ ἕματι πού εἶναι τόσο ἐνδιαφέρον, ὥστε σὲ λίγες ἑβδομάδες θὰ ἐξαντληθῇ.
Κόψου, παιδιὰ μου! Ἔνω σὰς γράφω, κοντὰ στὴ σόμπα μου, πού μόλις μὲ ζεσταίνει, πέφτουν ἀπὸς νιφάδες κι' ὑπάργκει ἄετος — ἢ ἐπιπέδη — καὶ τὸ σερβὶὸ ἀπὸς. "Ὅσο γιὰ τὰ βουνὰ μας, αὐτὰ εἶναι ἀσάστρα πρὸ ἡμερῶν.
Ὁ Γιάγκος Ἀδῶνης, ο γενναῖος μου ξεπαθῶτης, μού γράφει: "Μισοῦ νὰ σου πῶ, ὅτι ο καίνουργιος χρόνος ἀνεῖλε ἐντοκὸς γιὰ τὸ ξεπαθῶτισ, τοὺλάχιστο τὸ δικὸ μου. Ἐνῶ πέρσι πού πρῶτο μου, μὲ μὲγάλη μόνω ἔβλεπα πὸς τίποτα ἢ πολὺ λίγὸ κέρδισα νὰ σὲ βοηθήσω στὸ μὲγάλο "Ἔργο σου, πέτες σ' ἐργασθὼς ὡς τώρα. Ἐκὰ συμδρομητὲς καὶ σήμερὰ σου στέλω ἄλλουκ πένες. Κι' ἀπὸ ἔβρεγε ἀρχῆ, καὶ μάλιστα ἔτσι καλὰ, πιστοῦ νὰ μὴ σταματήσῃ ὡς ἐδῶ. Τὸ ἔδαφος εἶναι κατάλληλο. Φαντάσου, δὲ: μόνω στὴν "Αμπίτσιου Σχολὴ φοιτοῦν 700 παιδιά."
Κι' ἐγὼ λέω πὸς πανοῦ τὸ ἔδαφος εἶναι κατάλληλο, ὅταν ὑπάρχῃ ἕνας καλὸς καλλιπρητῆς. Πάρτε παραδοξίμα τὸν Γιάγκο Ἀδῶνη!
Χαῖρω πολὺ, Μανιέτιν τῶν Ἀελφῶν, πού οἱ ἀγόρασται σου εἶναι κατενθουσιασμένοι καὶ σὺ ελεηρόνουν προθυμότητα τὰ φυλλάδια. Ευχαριστῶ καὶ σὲ γὰ τὸν ἀξιωματικὸ ζῆλο. "Ὅσο γιὰ τὴν Ἀσκήσει πού μου ἔστειλες, διάβασε καλὰ τὸν "Ὁδηγὸν καὶ ἰδῆς πὸς καὶ ποτε πρῶτο νὰ στέλνῃς.
"Γιὰ τὴν ὄψη τὸ νέου τόμου σου, — μού γράφει ἡ "Αναγεννηθῆσα Ἐλάτλας, — τὰ ἄλλα ἔβρεγε περιττά. "Ἐνα θαυμαστικὸ (!) ἀρετὴ — Σὲ συγχάρω, φίλε μου, γιὰ τοὺς λαμπροὺς βδομῶς. Ναί, δειχθῆκες ἕξο παιδι μου. Πολὺ γρηγορὰ θὰ δημοσιεύῃ ἡ φωτογραφία σου. Καὶ χαῖρω πὸς ἔβρεγε καὶ σὺ τὴν γνωριμὰ τὸ καλὸ μου "Ανθρώπου.
"Ἐγὼ ἰσπερὶ σὺ, Ἐλλά, γιὰ τὸ γράψῃς συγχά; Ἀπεραντίας θαποροῦσα ἂν μού ἔγραφε σελὴνα ἐάν πού τόσο μάγκαπὲς καὶ πού γράφῃς μὲ τὴν ευκολία. Ο. κ. Φαίδων συγχινῆθηκε πολὺ πού θυμῆθηκε νὰ τὸν ἐκλήθῃ σπῆμας τρυ μὲ τὴν ευχὴ τῆς πατρίδας σου. Ἡ καίμην ἢ φίλη σου!... Μ' ἔκα-

Τὸ ἐρωτικὸν καθήκον τὸ καλεῖ συνδρομῆν εἶναι ἢ ἔγκαιρος ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς σου.

Ἐλευθερωτῆς τῆς Πατριδος

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΥΓΗ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΖΕΙ...

Μέσ' ἀπ' τῶν χρόνων τῶν παιδιῶν τὴ νύχτα τὴ βαθιά, δύνον κοιμῶνται οἱ στρατιῆς κάποιον μὲγάλου βασιλεῖα, — αὐτὴ γλυκοχαράζει.

Ἀδὴ πὸς φέρονται πίσω τῆς χρυσῆς ἡμέρας τῆ ζωῆ. Νά! ζωντανεῖς ὁ Ἄγγελος στὴν Πέργαμο τὴν ἔξακουστὴ καὶ πάλι τὴ δοξάζει. Μνηστῆρ, ἔρχῃ 1920. Τετάρτης

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Περασμένα μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι στὴ γυμνασῆ του. Ἐξάφνω ἀρχίζῃ νὰ χάνεται. Στὴ θέση του ἕνα μαῦρο σύννεφο. ἴσως ἀεὶ μὲν παρῖσσότερο. Μὰ σὲ λίγο χάνονται κι' αὐτὰ. Τώρα πιά δὲ φαίνεται τίποτε. Ὅλα ἔβρουσαν. Τάξει, ἀκατὰ δυνάτῃ, ἔβρεγε γῆσὸ τὰ σκοπιδιὰ τοῦ δρόμου κι' ἔπειτα τὰ σήκασε ψηλά.

Μιά λάμψη φώτισε ξαφνικὰ τὸν μολυβένιο οὐρανὸ. Ἡ πρώτη ἀστραχὴ πού τὴ ἀκολούθησε καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς βροντῆ, ἔπειτα δευτέρη, τρίτη... πολλές... ἀμέτρητες. Νὰ τώρα — κι' οἱ πρώτες στάλες. Οἱ δεύτερες πὸς μεγάλες, πῶς βαριές. Σὲ λίγο ἀρχινοῦν νὰ μὴ ξεχωρίζονται. Ἡ θέα τους θυμίζει τοὺς καταρρακτῆς. Τὸ ῥαγιαμένο χῶμα, ρομφάντας ἀχόρταγα τὸ νερὸ, κάνει ἕναν κρότο σὰν νὰ σβῆνουν σὲ κρού νερὸ καμένα ἀίθερα. Νὰ τὸ νερὸ πού τρέχει στ' ἀλάκι. Στὴν ἀρχὴ σάν φίδι, ἔπειτα οἱ ὀχθῆς του ἀπαρκαυρῶνθῆκαν καὶ φῶσανε στὸ περῶνι. Τώρα τὸ νερὸ ἀνεβαίνει, καὶ σὲ λίγο ὄχθες γίνονται οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν. Στὸ δρόμο του μαζεθεῖ ὄχι βροσίμα. Παλιόγενεκέδες, χαρτιά, εὐλαμὰ ψόφια ὄντια καὶ μιά γλάστρα μὲ μιά μικροῦλα... ῥεζεντῆ!

ΠΕΡΙ... ΦΥΤΙΛΙΟΥ ΛΑΜΠΑΣ!

Πρόκειται γιὰ τὴν προκομμένη τὴ λάμπα μου, τὴ μικροῦλα, πού τὴν ἔχω στὴν κάμαρά μου καὶ... στὴν ὑπερστία μου, ἐδῶ καὶ δὺν χρόνια. Μὰ φαίνεται πὸς βαρέθηκε πιά τὴ δουλειά καὶ... θελεῖ ν' ἀποστρατευθῇ!. Κι' ἐπειδὴ βλέπει πὸς ἐγὼ δὲν τοῦ καθόλου σκοποῦ ἀκόμα, βάρθηκε νὰ μ' ἐξαγοράσῃ μὲ τὰ ζῶει καὶ μὲ τὸ καλὸ!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

Ποὺς ἔβρεγε ποῖ καλὴ κυρούλα καὶ μὲ τὴ καρδιοχτύπι, τὸν περιμένει σὺ σπῆ, μὲ καταβερασμένο τὸ φυτίλι τῆς λάμπας, ἀγγυνη, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Τὸ Διημεροῦσιμὸν Σαλόν, τὸ Ἀραπίκι καὶ κάμποσοι ἄλλοι, ἀπὸ ἀφορμὴ τὴν Καγιστονέτα τοῦ Ρεμῆ, ἀφῆσαν τὴν τεμπελιά κατὰ μέρος κ' ἔγρασαν. Μὰ καθόλου παράξενο, ἀπὸ ἠκατοσνέτα αὐτὴ ἔβρεγε καὶ τὴ Δίξια, πού εἶταν βροχὴ, νὰ μιλήσῃ. "Ὅχι ὅσπερ τὸ Ἀραπίκι, πού καθὼς μαθητῆς, εἶναι μιά γλωσσοκοπανίτσα!

Ἡ Καμῆλα κατόχευται στὸ Δημοσιῆσιμο, ἀλλὰ φοβῆται μὴν εἶχε τὴν τύχη τῶν «ἐκτός συνδυασμοῦ ὑποψηφίων» καὶ δίκιο ἔχει!

Ἄφῃσε πού ὄλα σχεδὸν σὰ τὰ ψευδάνυμα τῶν «συνδυασμῶν» εἶναι πατριωτικά. Ψηφίστε, καίμῃνα παιδιὰ, καὶ καγῆνα ἄλλο ὄμορφο ψευδάνυμο, ὄπως Καμῆλα, Τρωανερῶνινα, Ἡλογεννήτη, καὶ κάμποσα ἄλλα. Τόσα χρόνια τώρα, ὄλο οἱ «πατριώτες» παίρνουν τὸ βραβεῖο!

Ἡ Ἀγγυρὰ Παναγιῆτος ἔγραψε μὲ τὴ βροχὴ σὰ νὰ ἔλαμπε ὁ θεομώτερος ἡλιος. Τὸ διαβόλο! Παναγιῆτος καὶ ἡλιος!... Ο Ἄγανις ποτε σκεπτεῖ νὰ μὴ κάμη τὴν Κυριακή; Ἄμην πιά! — Τώρα, περιμένετες Κυριακή; Αὐτὸς μὴς ἔβρεγε τὰ γράμματα ὅταν εἶνε ἢ πικροκά στὴ γειτονιά τῆς Διάπλασης!

Τὸ Ἀγρίμι εἶνε φοιτητῆς τῆς φιλολογίας. Θὰ μείνῃ... ἀγρίμι ἄρα γε; Ἄχ, τὰ καίμῃνα τὰ μνηστοῦδια του... ὄλα τὰ φῆν!

Ἀποστολίδα

ΠΕΡΙ... ΦΥΤΙΛΙΟΥ ΛΑΜΠΑΣ!

(Στὸν Ἀνθροσο)
Πρόκειται γιὰ τὴν προκομμένη τὴ λάμπα μου, τὴ μικροῦλα, πού τὴν ἔχω στὴν κάμαρά μου καὶ... στὴν ὑπερστία μου, ἐδῶ καὶ δὺν χρόνια. Μὰ φαίνεται πὸς βαρέθηκε πιά τὴ δουλειά καὶ... θελεῖ ν' ἀποστρατευθῇ!. Κι' ἐπειδὴ βλέπει πὸς ἐγὼ δὲν τοῦ καθόλου σκοποῦ ἀκόμα, βάρθηκε νὰ μ' ἐξαγοράσῃ μὲ τὰ ζῶει καὶ μὲ τὸ καλὸ!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

...Κι' ἔτσι, παρατηρῶντας τὸ φυτίλι τῆς λάμπας μου, σκέπτομαι πὸς τὸ ἴδιο πάνω κάτω συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ μὴν πάρουν στραβὸ δρόμο! Τὸν πῆσαν; Δύσκολα θὰ γυρῶσιν στὸν ἴσιο κι' ἄλλοῖσιμόν 'ς αὐτοῦσι! Χιότικὸ Τρωανερῶνιλο

Νύφη ἀνθοστολισμένη τῶν Γεννημάτων, ψηλά, λευκά καὶ πρόσβια γυμναγία, μόνο τραπέζι του καὶ γλυκὸ καμάρι ἢ ὁμορφιά σου γέμω εἶναι χυμντή.

Τῆς ἀνθησίσ σου δὲ μπορεῖ τὴ χάρη σου, ἢ ψόχα κι' ἢ βροχὴ ἢνά πάρα! ἔχεις τὴν ὀψη λουλουδοπλασμένη καὶ πλοῦσια ἀπὸ τὴ φύση χαρισμαμένη.

Νάνδης μόνη σὺ μπορεῖς μέσ' αὐτὸ χερμαῖο, πού τάλια τ' ἀνθία τὰ ξεφυλλισμένα τίς φρονεῖς ματιὰς οἴχονον σ' ἐσεῖνα.

Τ' ἀνθία σου τὰ λευκά καὶ ὄχθα, εἶναι κείνα, πού ἀπ' τὴς ψυχρὸς μὲν εἶναι κείνα, πού ἀπ' τὴς ψυχρὸς δὲ φοβοῦνται καὶ ἂν ἀπὸ βορριανέμα ἢ μπόρως σβῆθουνται.

Ἡ ΕΡΩΔΙΑ

(Χαριζόμενο στον ἀγαπημένο μου φίλο Πίσις Πατάτς.)
Μία φορά, ἕνας ἀνθρώπος ὅλο παραπονιόταν πὸς ἦταν πολὺ δυστυχισμένος κι' εἶχε ὅλα τὰ κακὰ τῶν κόσμων.

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

Καὶ γὰρ μὲ τὴ τρόπο: — Εἶναι δὺν ἑβδομάδες τώρα πού τὸ φυτίλι τῆς σταβίως ἔλεινεν. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοσπρόγονη φλογίτσα κι' ἐβρεγγε γλυκιά-γλυκιά, τώρα, μόλις τὴν ἀνάψω, κάνει δὺν γλάσσας, δὺν φλόγες, μυκερὸς! Καποτε, ἢ μιά ἢ μὲν ἕως ἀπὸ τὸ γυάλι κι' ἡ ἄλλη ἀπεραντίας μόλις φαίνεται, σχεδὸν σβένει. Κάθε πρωῒ, κόρτω τὸ φυτίλι μὲ τὸ φαλλίδι. Τὸ σιάζω, παίει καλὰ! Τὸ βράδυ, ἀνάβω τὴ λάμπα μου, βεβαίως γὰρ τὴν ἐπιπύνη τῆς πρωΐνης ἀγγεῖσθης. "Ε, λοιπόν, βραβεύεται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δὺν σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνου! μάταιος κόπος, τίποτα!

